

правном окружењу (Verfassungsverbund и Verfassungsgerichtsverbund), суочен са новим питањима за која је требало пронаћи нове основне ставове. Са приступањем Европској унији, Уставни суд Републике Чешке прошао је кроз темељну промену, нашавши се пред задатаком да дефинише свој положај у новом правном систему. У том контексту морао је дефинисати и три главне клаузуле према којима ће наставити да делује у погледу ЕУ, односно у погледу следећих основних аспеката:

- одређивања правила која ће бити примењена у случају разлика између националног права и права ЕУ – клаузула о колизији, дословно без смисла, мада између 1923. и 1933. није била присутна само формално. Међутим, совјетски систем је служио само за судско саветовање и надзор, а тако се и данас ова одредба схвата у Русији.

- одређивања односа националних закона (посебно уставног права) према праву ЕУ – клаузула о супрематичности, – одређивања начина на који ће закони Европске уније утицати на националне законе – клаузула о инкорпорацији. Уставни суд Републике Чешке придружио се једном броју уставних судова (немачком, пољском, шпанском и данском), запажајући у својој првој одлуци након приступања Европској унији, да право ЕУ не ужива безусловну сувереност над чешким правом, као што је то можда сугерисала ранија основна судска пракса Европског суда правде (сада Суд правде Европске уније). Као и други судови, он истиче да право ЕУ има премоћ над чешким правом онда када није у сукобу са основном суштином чешког устава. Уставни суд Чешке је у својим одлукама само у општим цртама дефинисао садржај овог појма, у смислу најважнијих предуслова демократске владавине права (нпр. одлука Лисабон I). У својој каснијој одлуци (Лисабонски споразум II), тај чинилац уставног идентитета и неотуђивих овлашћења државе наглашен је у петицији коју је поднела група сенатора. Међутим, насупрот одлуци Савезног уставног суда о Лисабонском споразуму, наш Уставни суд је одбио да детаљније саопшти шта та категорија обухвата. Задовољио се тиме да само изрази став да му није могуће, с обзиром на положај који заузима у уставном систему Републике Чешке, да састави такав каталог недеlegerајућих овлашћења, те да нема ауторитет да одреди „суштинске границе за делегирање овлашћења“, јер се то мора оставити законодавцу. Пре свега зато што се одговорност за такве политичке одлуке не може пренети на Уставни суд. Он их може разматрати тек након што су претходно донете на политичком нивоу. Слично томе, Уставни суд није сматрао да је могуће унапред, у апстрактном контексту, формулисати тачан садржај члана 1 Устава, односно дефиницију државног суверенитета.

У том контексту, ово питање долази у први план као захтев да се поштује национални идентитет држава-чланица, у складу са чланом 6 Уговора о Европској унији, што је и основна категорија уставног закона, као што показује одлука Уставног суда. Појам идентитета, који је врло наглашен у